

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2023 r.,
sprawy **E. S. i J. S.**
skazanych z art. 18 § 1 k.k. w z. z art. 270 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 126/18
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt III K 178/12,

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach na nich przypadających.**

(E.F.)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z 23 marca 2017 r., sygn. akt III K 178/12 uznał E. S. i J. S. za winnych zarzucanego im w pkt. I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego występnek z art. 258 § 3 k.k., za który J. S. wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności, zaś E. S. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku); orzekając w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu J. S. w punkcie II I III aktu oskarżenia, uznał go za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2005 r.

do 25 czerwca 2008 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w różnych konfiguracjach osobowych i czasokresie z E. S. i P. M., S. M. oraz z innymi ustalonymi osobami, z których część została już prawomocnie skazana oraz nieustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył i kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, podrabiania i poświadczania nieprawdy w dokumentach mających znaczenie prawne oraz przestępstw karno-skarbowych, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępczych przedsięwzięć,

1. współkierował - w wyżej wskazanym okresie, w ramach Biura Tłumaczeń „[...]”, wiedząc że do wykonania przysięgłego tłumaczenia dokumentów wymagane jest posiadanie przez tłumaczy uprawnień zgodnie z treścią Ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego - wykonaniem czynów zabronionych przez ustalone, prawomocnie skazane osoby i inne osoby, w ten sposób, że wykorzystując ich uzależnienie od siebie, polecał ustalonym i nieustalonym osobom poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mających prawne znaczenie w pięćdziesięciu jeden tysiącach stu pięćdziesięciu dwóch dokumentach w postaci tłumaczeń na język polski dokumentów rejestracyjnych pojazdów sprowadzonych z zagranicy do Polski, z języków: niemieckiego, włoskiego, angielskiego, francuskiego i niderlandzkiego, w których poświadczano fakt osobistego dokonania tłumaczenia poszczególnych dokumentów przez tłumaczy przysięgłych języka: niemieckiego, włoskiego, angielskiego, francuskiego i niderlandzkiego i wykonanie poszczególnych tłumaczeń na podstawie oryginałów dokumentów i ich uwierzytelnienia, w sytuacji gdy tłumaczenia były wykonywane przez inne nieuprawnione do wykonywania tłumaczeń przysięgłych osoby oraz na podstawie kopii tłumaczonych dokumentów, a które to tłumaczenia sporządzono na uprzednio podbitych i podpisanych kartkach *in blanco* pochodzących od ustalonych tłumaczy przysięgłych, stwarzając tym pozory gwarancji rzetelności dokonywanych tłumaczeń dokumentów, które to dokumenty zostały następnie przez osoby sprowadzające pojazdy z zagranicy wprowadzone do obrotu prawno-administracyjnego jako niezbędne do wydania decyzji w przedmiocie rejestracji

pojazdów, stanowiąc podstawę do wydania decyzji administracyjnych w przedmiocie rejestracji na terenie kraju pojazdów sprowadzonych z zagranicy, z których to przestępstw J. S. uczynił sobie stałe źródło dochodu, a w szczególności powyższego dopuścił się w odniesieniu do następujących tłumaczeń, a to :

a. tłumaczeń wystawionych na nazwisko E. S. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego; wyliczonych szczegółowo na k. 891- 1236 wyroku

b. tłumaczeń wystawionych na nazwisko S. M. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego; wyliczonych szczegółowo na k. 975- 1025 wyroku

c. tłumaczeń wystawionych na nazwisko G. Z. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1025- 1076 wyroku

d. tłumaczeń wystawionych na nazwisko A. K. jako tłumacza przysięgłego języka włoskiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1076- 1121 wyroku

e. tłumaczeń wystawionych na nazwisko W. P. jako tłumacza przysięgłego języka angielskiego i włoskiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1121 - 1151 wyroku

f. tłumaczeń wystawionych na nazwisko M. M. jako tłumacza przysięgłego języka niderlandzkiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1151- 1154 wyroku

g. tłumaczeń wystawionych na nazwisko P. K. jako tłumacza przysięgłego języka francuskiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1154- wyroku

2. w ramach tłumaczeń zawartych w punkcie 1, w celu użycia za autentyczne, współkierował w wyżej wskazanym okresie w ramach działalności Biura Tłumaczeń „[...]”, wykonaniem czynów zabronionych polegających na podrabianiu dokumentów przez ustalone, prawomocnie skazane osoby i inne osoby, w ten sposób, że wykorzystując ich uzależnienie od siebie, polecał ustalonym i nieustalonym osobom na niektórych z przysięgłych tłumaczeń wskazanych powyżej w punkcie 1, zawierających poświadczenie nieprawdy, iż tłumaczenie wykonane zostało przez wskazanego w tłumaczeniu tłumacza przysięgłego jako osobę uprawnioną z mocy ustawy do wykonania tego typu czynności i wykonane zostało na podstawie oryginałów tłumaczonych dokumentów, które to tłumaczenia dokumentów były następnie wprowadzane do obrotu prawno- administracyjnego i stanowiły podstawy do wydania decyzji administracyjnych w przedmiocie rejestracji na terenie kraju pojazdów sprowadzonych z zagranicy, fałszowanie podpisów

tłumaczy przysięgłych: E. S., S. M., G. Z., A. K. i M. M., z których to przestępstw J. S. uczynił sobie stałe źródło dochodu a w szczególności powyższego dopuścił się w odniesieniu do następujących tłumaczeń:

a. tłumaczeń wystawionych na nazwisko E. S. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1214- 1236 wyroku

b. tłumaczeń wystawionych na nazwisko S. M. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1236- 1239 wyroku

c. tłumaczeń wystawionych na nazwisko G. Z. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1239-1263 wyroku

d. tłumaczeń wystawionych na nazwisko A. K. jako tłumacza przysięgłego języka włoskiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1263- 1265 wyroku

e. tłumaczeń wystawionych na nazwisko M. M. jako tłumacza przysięgłego języka niderlandzkiego; wyliczonych szczegółowo na k. 1265- 1270 wyroku,

3. w dniu 22 października 2006 r. osobiście podrobił podpisy tłumacza przysięgłego języka niemieckiego E. S. w tłumaczeniach z języka niemieckiego na język polski dokumentów rejestracyjnych samochodu marki B., oznaczonych w repertorium tłumacza przysięgłego pod numerami [...], [...], [...], w celu użycia ich jako autentycznych, które to dokumenty zostały następnie wprowadzone do obrotu prawno- administracyjnego oraz stanowiły podstawę do wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie rejestracji pojazdu,

4. w okresie od października 2007 r. do 25 czerwca 2008 r., działając wspólnie i w porozumieniu z prawomocnie skazanym P. M., kierował wykonaniem czynu zabronionego polegającego na podrabianiu dokumentów w ten sposób, że polecił ustalonej, prawomocnie skazanej osobie podrabianie podpisów E. S. właściciela Biura Tłumaczeń „[...]” w dokumentach w postaci: umów o pracę i zlecenia i o zakazie działalności konkurencyjnej, w celu użycia ich jako autentycznych, które to dokumenty następnie zostały przedłożone w Kancelarii Prawno-Podatkowej spółka z o.o. „[...]” celem przygotowania zgłoszeń i deklaracji pracowników do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i deklaracji podatkowych pracowników do Urzędów Skarbowych, w przytoczonych w wyroku umowach (k. 1271- 1280), którym to zachowaniem oskarżony J. S. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 21 § 2 k.k. i z art. 18 § 1 k.k. w

zw. z art. 270 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł; na mocy art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 §1 k.k. orzekł wobec J. S. za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu tłumaczeń na okres 5 lat (pkt III wyroku); na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec J. S. przepadek części korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w punkcie II wyroku w kwocie 4.499.200 zł (pkt IV wyroku);

orzekając w zakresie czynów zarzuconych oskarżonej E. S. w punkcie IV i V aktu oskarżenia, oskarżoną E. S. uznał za winną tego, że w okresie od kwietnia 2005 r. do 25 czerwca 2008 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w różnych konfiguracjach osobowych i czasokresie z J. S., P. M. i S. M. oraz z innymi ustalonymi osobami, z których część została już prawomocnie skazana oraz ustalonymi i nieustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, podrabiania i poświadczania nieprawdy w dokumentach mających znaczenie prawne oraz przestępstw karno-skarbowych, według przyjętego i zaakceptowanego podziału ról i zadań przy realizacji poszczególnych przestępczych przedsięwzięć,

1. współkierowała - w wyżej wskazanym okresie, w ramach Biura Tłumaczeń „[...]”, wiedząc że do wykonania przysięgłego tłumaczenia dokumentów wymagane jest posiadanie przez tłumaczy uprawnień zgodnie z treścią Ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego - wykonaniem czynów zabronionych przez ustalone, prawomocnie skazane osoby i inne osoby, w ten sposób, że wykorzystując ich uzależnienie od siebie, polecała ustalonym i nieustalonym osobom poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mających prawne znaczenie w czterdziestu czterech tysiącach dziewięćset dziewięćdziesięciu dwóch dokumentach w postaci tłumaczeń na język polski dokumentów rejestracyjnych pojazdów sprowadzonych z zagranicy do Polski, z języków: niemieckiego, włoskiego, angielskiego, francuskiego i niderlandzkiego, w

których poświadczano fakt osobistego dokonania tłumaczenia poszczególnych dokumentów przez tłumaczy przysięgłych języka: niemieckiego, włoskiego, angielskiego, francuskiego i niderlandzkiego i wykonanie poszczególnych tłumaczeń na podstawie oryginałów dokumentów i ich uwierzytelnienia, w sytuacji gdy tłumaczenia były wykonywane przez inne nieuprawnione do wykonywania tłumaczeń przysięgłych osoby oraz na podstawie kopii tłumaczonych dokumentów, a które to tłumaczenia sporządzono na uprzednio podbitych i podpisanych kartkach in blanco pochodzących od ustalonych tłumaczy przysięgłych, stwarzając tym pozory gwarancji rzetelności dokonywanych tłumaczeń dokumentów, które to dokumenty zostały następnie przez osoby sprowadzające pojazdy z zagranicy wprowadzone do obrotu prawno-administracyjnego jako niezbędne do wydania decyzji w przedmiocie rejestracji pojazdów, stanowiąc podstawę do wydania decyzji administracyjnych w przedmiocie rejestracji na terenie kraju pojazdów sprowadzonych z zagranicy, z których to przestępstw E. S. uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a w szczególności powyższego dopuściła się w odniesieniu do następujących tłumaczeń, a to:

1. tłumaczeń wystawionych na nazwisko S. M. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego, szczegółowo wyliczonych na k. 1282- 1332 wyroku
2. tłumaczeń wystawionych na nazwisko G. Z. jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego, szczegółowo wyliczonych na k. 1332- 1383 wyroku
3. tłumaczeń wystawionych na nazwisko A. K. jako tłumacza przysięgłego języka włoskiego, szczegółowo wyliczonych na k. 1383- 1429 wyroku
4. tłumaczeń wystawionych na nazwisko W. P. jako tłumacza przysięgłego języka angielskiego i włoskiego, szczegółowo wyliczonych na k. 1429- 1458 wyroku
5. tłumaczeń wystawionych na nazwisko M. M. jako tłumacza przysięgłego języka niderlandzkiego, szczegółowo wyliczonych na k. 1458- 1461 wyroku,
6. tłumaczeń wystawionych na nazwisko P. K. jako tłumacza przysięgłego języka francuskiego, szczegółowo wyliczonych na k. 1461- wyroku,
7. w wyżej wskazanym okresie, w ramach Biura Tłumaczeń „[...]”, wiedząc że do wykonania przysięgłego tłumaczenia dokumentów wymagane jest posiadanie

przez tłumaczy uprawnień zgodnie z treścią Ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego jako tłumacz przysięgły języka niemieckiego wykorzystwała niezgodnie z prawem nadane jej przez Ministra Sprawiedliwości zgodnie z Ustawą o zawodzie tłumacza przysięgłego uprawnienia przysięgłego tłumacza w ten sposób, że poświadczyla nieprawdę w sześciu tysiącach stu sześćdziesięciu dokumentach w postaci uwierzytelnionych tłumaczeń dokumentów rejestracyjnych samochodów sprowadzonych z zagranicy, sporządzonych z języka niemieckiego na język polski, w ten sposób, że poświadczyla w nich osobiście bądź polecając ustalonym, prawomocnie skazanym już osobom oraz innym osobom, wykorzystując przy tym ich uzależnienie od siebie, fałszowanie na tłumaczeniach swojego podpisu, fakt osobistego dokonania tłumaczenia poszczególnych dokumentów, wykonania tłumaczenia na podstawie oryginałów dokumentów i ich uwierzytelnienia, w sytuacji gdy faktycznie tych tłumaczeń i ich uwierzytelnienia nie wykonała, a jedynie udostępniła pieczęć tłumacza przysięgłego języka niemieckiego nieuprawnionym osobom celem wykorzystania jej w tłumaczeniach, czym stwarzała pozory gwarancji rzetelności dokonywanych tłumaczeń dokumentów, które to dokumenty zostały następnie przez osoby sprowadzające pojazdy z zagranicy wprowadzone do obrotu prawno- administracyjnego jako niezbędne do wydania decyzji w przedmiocie rejestracji pojazdów, stanowiąc podstawę do wydania decyzji administracyjnych w przedmiocie rejestracji na terenie kraju pojazdów sprowadzonych z zagranicy, z których to przestępstw E. S. uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a w szczególności powyższego dopuściła się w odniesieniu do następujących, wystawionych na jej nazwisko jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego tłumaczeń, wskazanych na k. 1522- 1606 wyroku,

8. w celu użycia za autentyczne, współkierowała w wyżej wskazanym okresie w ramach działalności Biura Tłumaczeń „[...]”, wykonaniem czynów zabronionych polegających na podrabianiu dokumentów przez ustalone, prawomocnie skazane osoby i inne osoby, w ten sposób, że wykorzystując ich uzależnienie od siebie, polecała ustalonym i nieustalonym osobom na niektórych z przysięgłych tłumaczeń wystawionych na jej nazwisko, z których część w ilości

dotyczącej 38 pojazdów, opisana została powyżej w punkcie 2, które to tłumaczenia dokumentów były następnie wprowadzane do obrotu prawno-administracyjnego i stanowiły podstawy do wydania decyzji administracyjnych w przedmiocie rejestracji na terenie kraju pojazdów sprowadzonych z zagranicy - fałszowanie swojego podpisu przysięgłego tłumacza oraz udostępniała innym nieuprawnionym osobom pieczęć przysięgłego tłumacza języka niemieckiego w celu sporządzenia szeregu podrobionych tłumaczeń dokumentów rejestracyjnych pojazdów, stwarzając w ten sposób pozory, iż wykonał je tłumacz przysięgły, z których to przestępstw E. S. uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a w szczególności powyższego dopuściła się w odniesieniu do następujących, wystawionych na jej nazwisko jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego wskazanych na k. 1606- 1629 wyroku tłumaczeń;

na mocy art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec E. S. za czyn przypisany jej w punkcie V wyroku zakaz wykonywania zawodu tłumacza przysięgłego na okres 5 lat oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu tłumaczeń na okres 5 lat (pkt VI wyroku); na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej przepadek części korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego jej w punkcie V wyroku w kwocie 616.000 zł (pkt VII wyroku); na mocy art. 44 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonych:

1. J. S. za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku i E. S. za czyn przypisany jej w punkcie V wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w piśmie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie z dnia 31 maja 2012 r., złożonego w aktach na k. 1418-1452/VIII pod wyliczonymi w wyroku pozycjami (k. 1629-1630),
2. J. S. za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku i E. S. za czyn przypisany jej w punkcie V wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez pozostawienie w aktach dowodów rzeczowych opisanych w piśmie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie z dnia 31 maja 2012 r., złożonego w aktach na k. 1418-1452/VIII sądowy pod wskazanymi w wyroku pozycjami (k. 1630 – 1632),
3. J. S. za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku i E. S. za czyn przypisany jej w punkcie V wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w piśmie Prokuratora Prokuratury Okręgowej

w Krakowie z dnia 31 maja 2012 roku, złożonego w aktach na k. 1418-1452/VIII sądowy pod wskazanymi w wyroku pozycjami (k. 1632),

4. E. S. za czyn przypisany jej w punkcie V wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez pozostawienie w aktach dowodów rzeczowych opisanych w piśmie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie z dnia 31 maja 2012 r., złożonego w aktach na k.1418-1452/VIII sądowy pod wskazanymi w wyroku pozycjami (k. 1633),
5. J. S. za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w piśmie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie z dnia 31 maja 2012 r., złożonego w aktach na k. 1418- 1452/VIII sądowy pod pozycją 452 (pkt VIII wyroku),

oskarżonego J. S. i E. S. uznał za winnych czynu zarzuconego im w punkcie X aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn wymierzył oskarżonym J. S. i E. S. kary po 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości po 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł (pkt XIII); na mocy art. 46 §1 k.k. zobowiązał oskarżonych J. S. i E. S. solidarnie do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym im w punkcie XIII wyroku poprzez zapłatę na rzecz Organizacji Producentów Oprogramowania Biznesowego reprezentowanej w Polsce przez firmę „[...] Spółka Komandytowa” [...] [...] ul. [...] - kwoty 228.065 zł i na rzecz Stowarzyszenia [...] [...] ul. [...] kwoty 30.987 zł (pkt XIV));

orzekając w zakresie czynu zarzuconego uznał oskarżonego za winnego tego, że od nieustalonego czasu do dnia 28 czerwca 2008 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posiadał na twardym dysku przenośnego laptopa T. model X. dwa pliki zawierające film oznaczony jako [...], a zawierający treści pornograficzne z udziałem małoletniego poniżej 15-go roku życia, a nadto posiadał na twardych dyskach przenośnych laptopów oraz na twardym dysku jednostki centralnej komputera filmy pornograficzne związane z prezentowaniem przemocy, które rozpowszechniał poprzez służącą do bezpośredniej wymiany plików aplikację o nazwie „[...]” w sieci peer-to-peer, a w

szczególności:

- posiadał na twardych dyskach przenośnego laptopa m-ki Fujitsu S., model A. film pt. „[...]”, zawierający treści pornograficzne związane z prezentowaniem przemocy, który rozpowszechniał przez wyżej wskazaną aplikację „[...]”,
- posiadał na twardych dyskach laptopa m-ki T., model X. trzy pliki z filmami oznaczonymi „[...]1”, „[...]2”, „[...]3”, zawierające treści pornograficzne związane z prezentowaniem przemocy, które rozpowszechniał przez wyżej wskazaną aplikację „[...]”,
- posiadał na twardym dysku jednostki centralnej komputera S. jeden plik oznaczony „[X]”, zawierający treści pornograficzne związane z prezentowaniem przemocy, które rozpowszechniał przez wyżej wskazaną aplikację „[...]”, którym to zachowaniem J. S. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 202 § 3 i § 4a k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn wymierzy mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt XV);

na mocy art. 44 § 2 kk orzekł wobec J. S. za czyn przypisany mu w punkcie XV wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: przenośnego laptopa T. model X., przenośnego laptopa m-ki F., model A., opisanych w piśmie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie z dnia 31 maja 2012 roku, złożonego w aktach na k. 1418- 1452/VIII sądowy pod pozycjami 294 i 420 oraz jednostki centralnej komputera S., z zastrzeżeniem iż ze wskazanych powyżej przedmiotów, zawarte na nich informacje i dane przed rozporządzeniem nimi mają zostać trwale usunięte (pkt XVI);

uznał m. in. oskarżonych: J. S., E. S., za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie XIII aktu oskarżenia z tym, że dodatkowo ustala, że oskarżeni dopuścili się go z wykorzystaniem takiej samej sposobności, a nadto w miejsce narażenia każdorazowo przyjmuje, iż oskarżeni swoim zachowaniem uszczuplili należny Skarbowi Państwa podatek, to jest: podatek dochodowy w kwocie 498.699 zł, podatek Vat za poszczególne miesiące 2007 r. podatkowego w łącznej kwocie 667.403 zł, w następstwie czego uszczuplili należny Skarbowi Państwa podatek dochodowy od osób fizycznych i podatek od towarów i usług za 2007 r. w łącznej kwocie 1.166.102 zł, a nadto uszczuplili podatek Vat za poszczególne miesiące 2008 r. podatkowego w łącznej kwocie 929.472 zł, ostatecznie uszczuplając

należny Skarbowi Państwa podatek dochodowy od osób fizycznych i podatek Vat za 2007 i 2008 r. w łącznej kwocie 2.095.574 zł, stanowiącego przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i za ten czyn przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył J. S. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 600 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł, a E. S. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 600 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł (pkt XVII *tiret* pieszcy i drugi); na mocy art. 33 § 1 kks orzekł wobec J. S. i E. S. przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego im w punkcie XVII wyroku w kwocie po 1.047.787 zł (pkt XVIII); na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i na mocy art. 39 § 1 i 2 k.k.s. z wyżej orzeczonych wobec oskarżonych: J. S., E. S. kar pozbawienia wolności i grzywny, wymierzył oskarżonym: J. S. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XXIII) oraz karę łączną grzywny w wysokości 1.000 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 zł, E. S. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XXIV) oraz karę łączną grzywny w wysokości 800 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 400 zł (pkt XIX), rozstrzygnął w przedmiocie kosztów sądowych (pkt XXV).

Sąd Apelacyjny w Krakowie, po rozpoznaniu apelacji, m. in. obrońców J. S. i E. S., wyrokiem z 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 126/18,

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. uchylił jego pkt. XIX i XX;
 2. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił, m. in. oskarżonych J. S., E. S. od popełnienia czynu zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia i w tej części kosztami procesu obciążył Skarb Państwa;
 3. uchylił punkty XXI i XXII;
 4. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego J. S. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu

oskarżenia, a oskarżoną E. S. od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt V aktu oskarżenia i w tych częściach kosztami procesu obciążył Skarb Państwa;

5. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. S. w pkt II aktu oskarżenia uznał tego oskarżonego za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2005 r. do 25 czerwca 2008 r. w K., działając ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako osoba faktycznie zarządzająca Biurem Tłumaczeń „[...]”, współdziałając także z innymi ustalonymi osobami, wielokrotnie polecał ustalonym i nieustalonym osobom, wykorzystując ich uzależnienie od siebie, podrobienie podpisów tłumaczy przysięgłych: E. S., S. M., G. Z., A. K. i M. M. w tłumaczeniach dokumentów wystawianych na ich nazwiska, w celu użycia ich jako autentyczne, wymienionych w tym punkcie aktu oskarżenia - a nadto tego, że w okresie od października 2007 r. do 25 czerwca 2008 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru polecał ustalonej osobie, wykorzystując jej uzależnienie od siebie podrobienie podpisów tłumacza przysięgłego E. S. w dokumentach pracowniczych wymienionych w tym samym punkcie aktu oskarżenia w celu użycia ich jako autentyczne - oraz tego, że w dniu 22 października 2006 r. w K. podrobił podpisy tłumacza przysięgłego E. S. w tłumaczeniach dokumentów rejestracyjnych samochodu marki B., oznaczonych w repertorium tego tłumacza przysięgłego pod nr [...], nr [...], nr [...], w celu użycia ich jako autentycznych, których to dokumentów następnie użył do wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie rejestracji tego pojazdu; czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 400 zł;
6. stwierdził, że orzeczonego wobec oskarżonego J. S. w pkt. III środek kamy odnosi się do przestępstwa przypisanego mu w pkt 1.5. niniejszego wyroku i obniżył okres trwania tego środka do lat 3;

7. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej E. S. w pkt. IV aktu oskarżenia uznaje ją za winną tego, że w okresie od kwietnia 2005 r. do 25 czerwca 2008 r. w K i innych miastach na terenie kraju, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, jako właściciel Biura Tłumaczeń „[...]”, w tym także współdziałając z innymi ustalonymi osobami, wielokrotnie polecała ustalonym i nieustalonym osobom, wykorzystując ich uzależnienie od siebie, podrabianie własnego podpisu, w tym poprzez udostępnienie pieczęci tłumacza przysięgłego - w dokumentach wystawianych przez nią jako tłumacz przysięgły, wymienionych w tym punkcie aktu oskarżenia co do jej osoby, w celu użycia ich jako autentyczne; czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 400 zł;
8. stwierdził, że orzeczone wobec oskarżonej E. S. w pkt. VI środki karne odnoszą się do przestępstwa przypisanego jej w pkt 1.7. niniejszego wyroku i obniżył okresy ich trwania do 4 (czterech) lat;
9. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżoną E. S. od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt X aktu oskarżenia i w tej części kosztami procesu obciążył Skarb Państwa;
10. uchylił odnośnie oskarżonej E. S. pkt XIV i wyeliminował z niego określenie „solidarnie”;
11. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. S. w pkt XIII wyeliminował z jego opisu programy:[...], przyjmując wartość uzyskanych bez zgody osoby uprawnionej i w celu korzyści majątkowej pozostałych programów komputerowych na kwotę 248 456 zł, obniżył orzeczone wobec oskarżonego kary: pozbawienia wolności do 1 roku i 2 miesięcy, grzywny do 100 stawek dziennych, a także obniżył wysokość orzeczonego w pkt XIV obowiązku naprawienia szkody na rzecz Organizacji Producentów Oprogramowania Biznesowego reprezentowanej w Polsce przez firmę [...] Spółka komandytowa do kwoty 227 817 zł, a na rzecz Stowarzyszenia [...] do kwoty

20 639 zł;

12. wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu J. S. w pkt XV film „[...]”, uzupełniając kwalifikację prawną tego czynu o art. 4 § 1 k.k., przyjmując brzmienie powołanych tam przepisów sprzed 26 maja 2014 r. i orzeczoną temu oskarżonemu karę pozbawienia wolności obniżył do 6 miesięcy;
13. w ramach czynu zarzucanego m. in. oskarżonym J. S., E. S., w pkt XIII aktu oskarżenia uznał ich za winnych tego, że w okresie od 1 stycznia 2006 r. do 18 czerwca 2008 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego tego samego zamiaru oraz z wykorzystaniem takiej samej sposobności, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu, przy czym E. S. jako prowadząca działalność gospodarczą Biura Tłumaczeń „[...]”, będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku VAT i odpowiedzialną za podanie danych niezbędnych do złożenia zeznania podatkowego PIT - 36 za rok 2006 i 2007 o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) oraz miesięcznych deklaracji VAT 7 za poszczególne miesiące 2007 i 2008 roku: J. S. jako faktycznie zajmujący się wykonywaniem spraw gospodarczych i współzarządzający Biurem Tłumaczeń „[...]”: E. W. i E. G. zajmujące się na zasadzie ustnej umowy i faktycznego wykonywania sprawami gospodarczymi Biura Tłumaczeń „[...]”, a w szczególności prowadzeniem ksiąg tego podatnika, prowadzili w sposób nierzetelny podatkową księgę przychodów i rozchodów oraz ewidencji zakupu i sprzedaży VAT tego podmiotu na skutek nieujmowania w tych księgach wszystkich ponoszonych kosztów prowadzonej działalności gospodarczej, jak również wszystkich przychodów uzyskiwanych z prowadzenia działalności gospodarczej, zaniżyli przychód do opodatkowania w 2007 r. o kwotę 3.016.077,19 zł oraz zaniżyli (obroty) do opodatkowania w latach 2007 i 2008 o łączną kwotę 9.364.749 zł na skutek nieujęcia w księgach, deklaracjach i zeznaniach podatkowych uzyskanych z prowadzenia działalności gospodarczej przychodów (obrotów) oraz zaniżyli koszty uzyskania przychodów o łączną kwotę 437.769,29 zł poprzez nieujęcie w księgach, deklaracjach i zeznaniach kwot wynikających

z dokumentów księgowych wskazanych w tym punkcie aktu oskarżenia, czym uszczuplili należny Skarbowi Państwa podatek, tj. podatek dochodowy w kwocie 498.699 zł, podatek VAT za poszczególne miesiące 2007 roku podatkowego w łącznej kwocie 667.403 zł w następstwie czego uszczuplili należny Skarbowi Państwa podatek dochodowy od osób fizycznych i podatek od towarów i usług za 2007 r. w łącznej kwocie 1.166.102 zł, a nadto uszczuplili podatek VAT za poszczególne miesiące 2008 roku podatkowego w łącznej kwocie 929.472 zł, ostatecznie uszczuplając należny Skarbowi Państwa podatek dochodowy od osób fizycznych i podatek VAT za 2007 i 2008 rok, w łącznej kwocie 2.095.574 zł, stanowiącej wielką wartość, tj. uznał ich za winnych popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. i przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonym kary: J. stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 400 zł, zaś E. S. – karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 500 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 400 zł;

Na mocy art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonym J.S. i E. S. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywien orzeczonych za przypisane im przestępstwa i przestępstwo skarbowe - kary łączne: J. S. 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności i 750 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 400 zł, a E. S. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 550 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 400 zł (pkt 15). Wyrokiem tym Sąd odwoławczy ustalił nadto, w ramach pkt XXV częściowe wydatki za postępowanie w I instancji odnośnie oskarżonych: J. S. na kwotę 20.000 zł, E. S. na kwotę 12.000 zł (pkt 20); uchylił orzeczenia z punktów IV, VII, VIII i XVIII zaskarżonego wyroku dotyczące oskarżonych J. S. i E. S. i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt III). Zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat za obie instancje od oskarżonych J.S. kwotę 60.300 zł, E. S. kwotę 44.300 zł, wszystkich wymienionych w tym punkcie oskarżonych zwalniając od wydatków za postępowanie odwoławcze (pkt IV).

Kasacje od wyroku Sądu II instancji wnieśli obrońcy oskarżonych, przy czym

obrońca E. S. zaskarżając wyrok w zakresie punktu I.7, I.13, I.15 oraz pkt III, zarzucił:

1. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie:
 1. poprzez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się sprawstwa polecającego, pomimo braku istnienia uzależnienia poszczególnych sprawców od siebie, a w konsekwencji poprzez przyjęcie, że możliwe jest popełnienie przestępstwa w formie sprawstwa polecającego pomimo braku uzależnienia sprawców własnoręcznych od polecającego sprawcy;
 2. poprzez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się sprawstwa polecającego, pomimo faktu, że jej zachowanie polegało - co najwyżej - na „milczącej zgodzie”, czy też „biernej aprobacie” postępowania J. S., a w konsekwencji poprzez przyjęcie, że w układzie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy było możliwe dopuszczenie się przez oskarżoną przestępstwa w formie sprawstwa polecającego przez zaniechanie.

W zakresie czynu, którego dotyczy pkt I.13 zaskarżonego wyroku, obrońca wskazał na:

1. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 9 § 3 k.k.s. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie pomimo, że z ustaleń faktycznych Sądu wynika, iż to nie E. S. faktycznie prowadziła działalność biura tłumaczeń „[...]” i to nie ona zajmowała się dokonywaniem rozliczeń podatkowych, a zatem w konsekwencji poprzez przyjęcie, że możliwe jest nierzetelne prowadzenie ksiąg rachunkowych, zaniżanie kosztów uzyskania przychodów i uszczuplenie podatku: 1) nieumyślnie i 2) przez zaniechanie;
2. rażącą obrazę przepisów postępowania, a to art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 *a contrario* k.p.k. w zw. z art. poprzez brak poczynienia przez Sąd II instancji własnych ustaleń faktycznych, i w istocie brak rozpoznania zarzutu apelacji, poprzez bezkrytyczne oparcie się na decyzji podatkowej, bez jednoczesnej kontroli prawidłowości wyliczeń podatkowych, pomimo, że Sąd II instancji uchylając orzeczenie Sądu I instancji w zakresie orzeczenia o przepadku pieniędzy

sam wskazał, że zasadnym jest ustalenie, jaką korzyść majątkową osiągnęła E. S. z przypisanego jej czynu, czym wskazał, że istnieje w niniejszej sprawie potrzeba dokonania obliczenia przychodów, kosztów działalności, a w konsekwencji także weryfikacji obliczenia należności podatkowych.

Obrońca wskazując na te zarzuty wniósł o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonej E. S. od zarzucanych jej czynów; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a to wobec konieczności przeprowadzenia na nowo postępowania dowodowego.

Obrońca oskarżonego J. S. w wydzielonej kasacji, w części obejmującej pkt.: I.5., 1.11., 1.12. oraz 1.13. sentencji wyroku (a w konsekwencji także pkt.: I.6., 1.15., 1.20., III. oraz IV. w zakresie czynu ujętego w pkt. 1.5. sentencji) wskazał również na rażącą obrazę przepisów prawa materialnego mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony - pomimo iż nie był ani pracodawcą ani przełożonym służbowym osób zatrudnionych przez E. S. w ramach działalności gospodarczej wykonywanej przez nią pod firmą Biuro Tłumaczeń [...] E. S. bądź współpracujących z E. S. w ramach wspomnianej działalności gospodarczej, a zatem nie istniał żaden stosunek podległości pomiędzy nim, a tymi osobami - wydawał im on wiążące polecenia w znaczeniu nadanym temu pojęciu przez art. 18 § 1 k.k., podczas gdy konstrukcja ujętego w powołanym przepisie tzw. sprawstwa polecającego wymaga istnienia stosunku podległości pomiędzy osobą wydającą polecenie a adresatem tegoż polecenia.

Obrońca w zakresie czynu zaś ujętego w pkt. 1.13. sentencji wyroku, zarzucił:

1. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 9 § 3 k.k.s. mającą istotny wpływ na treść tego orzeczenia, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nadmiernym rozszerzeniu zakresu podmiotowego tego przepisu i przyjęcie, że za przestępstwa skarbowe polegające na - ujmując w uproszczeniu - nierzetelnym prowadzeniu ksiąg rachunkowych, zaniżaniu kosztów uzyskania przychodów oraz uszczupleniu należności podatkowych odpowiadać może jak sprawca także osoba niebędąca podatnikiem ani

osobą w jakikolwiek sposób zaangażowaną w prowadzenie księgowości podatnika, a w konsekwencji poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanego wyżej przepisu polegające na przypisaniu oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn określony w pkt. 1.13. sentencji w sytuacji, gdy oskarżony ani nie był podatnikiem ani nie prowadził księgowości E. S. dokumentującej działalność gospodarczą wykonywaną przez tę osobę pod firmą: Biuro Tłumaczeń [...] E. S., w tym zwłaszcza nie sporządzał żadnych dokumentów związanych z prowadzeniem tej księgowości i nie zajmował się rozliczeniami podatkowymi;

2. rażąco obrazę przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 a *contrario* k.p.k. mającą istotny wpływ na treść tego orzeczenia, polegającą na braku poczynienia przez Sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych, a w istocie brak rozpoznania zarzutu apelacji poprzez bezkrytyczne oparcie się o decyzję podatkową, bez jednoczesnej kontroli wyliczeń podatkowych, pomimo że tenże Sąd odwoławczy, uchylając rozstrzygnięcie Sądu I Instancji w zakresie dotyczącym przepadku, wskazał na zasadność ustalenia korzyści majątkowej, jaką oskarżony miał osiągnąć z przypisanego mu czynu, stwierdzając tym samym potrzebę autonomicznego obliczenia przychodów, kosztów działalności, a w konsekwencji także obliczenia należności podatkowych.

Podnosząc tej treści zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w Krakowie w pisemnych odpowiedziach na kasacje, sporządzonych w odniesieniu do E. S. i J. S., wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacje są oczywiście bezzasadne.

Odnotować dla porządku należy, że chociaż kasacje od wyroku Sądu odwoławczego w omawianej sprawie wywiedli obrońcy obojga skazanych, i zostały

one, postanowieniem Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2023 r. oddalone jako oczywiście bezzasadne, to z uwagi na złożenie wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia tego postanowienia jedynie przez obrońcę E. S., niniejsze uzasadnienie dotyczy wyłącznie kasacji i zarzutów sformułowanych co do tej skazanej.

Żaden z podniesionych w tej kasacji zarzutów nie był w stanie skutecznie podważyć orzeczenia Sądu II instancji, które wbrew dowodzeniom obrońcy okazało się prawidłowe w sferze materialnej jak i procesowej. Sąd odwoławczy nie naruszył w szczególności treści „art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.” (zarzut I pkt 1) ppkt i, ii), gdyż w rzeczywistości kwestionowane przez obrońcę współdziałanie z art. 18 § 1 k.k., w tym w formie sprawstwa polecającego, należy do obszaru argumentów godzących w ustalenia faktyczne, co zaprzecza przecież zasadności twierdzenia o obrazie prawa materialnego. Do kwestionowania ustaleń faktycznych sprowadza się bowiem takie sformułowanie zarzutu kasacyjnego, w którym podnosi się, że „sąd odwoławczy naruszył prawo materialne poprzez przyjęcie że (...)”. Oczywiście jest, że to co sąd „przyjął” objęte jest sferą ustaleń faktycznych, a to, jaką regulację prawną do tego „przyjęcia” zastosował, sprowadza się dopiero do zastosowania prawa materialnego, które jedynie wówczas można podważać jako wadliwe, jeżeli nie odpowiada ustaleniom faktycznym.

Sąd odwoławczy, na co wskazuje treść pisemnych motywów wyroku, podzielił co do zasady ustalenia Sądu I instancji, zwłaszcza co do tego, że zarówno J. S. jak i E.S. współdziałali w podrabianiu podpisów tłumaczy i polecali innym osobom takie przestępcze czynności. Miało na to wskazywać szereg przytoczonych w uzasadnieniu Sądu Okręgowego dowodów (s. 884 i n. uzasadnienia), z których wynikało jednoznacznie, że podrabianie podpisów tłumaczy odbywało się na polecenie obojga oskarżonych, przy czym w przypadku E. S. proceder ten dotyczył wyłącznie fałszowania podpisów wymienionej. E. S. nie miała zaś wpływu na polecenia jej syna, który nakazywał podrabianie podpisów innych tłumaczy przysięgłych. E. S. i J. S. polecali pracownikom fałszowanie podpisów S., zaś J. S. i P. M. polecali fałszowanie podpisów innych tłumaczy. Jak stwierdził Sąd I instancji, oskarżona instruowała nawet poszczególne osoby, zwłaszcza te które pracowały w jej mieszkaniu, w jaki sposób mają podrabiać jej podpis na dokumentach, aby

wyglądał na autentyczny. Chociaż to J. S. był głównym inicjatorem procederu przestępczego realizowanego w ramach biura tłumaczeń „[...]”, to jednak E. S. jako właścicielka tej firmy, aprobowwała takie zachowania w odniesieniu do własnych podpisów (s. 885- 888 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). A. K., J. G., I. M., M. F., P. K., M. P. ujawnili także, że oskarżeni w tym również E. S., grozili im zwolnieniem z pracy w razie odmowy wykonania poleceń fałszowania podpisów.

Trafnie zatem Sąd Apelacyjny ustalił i przyjął, doprecyzowując w tym zakresie orzeczenie Sądu I instancji, że oboje oskarżeni popełnili przestępstwo podrobienia dokumentów w formie sprawstwa polecającego. Niezbędny do zaistnienia tej konstrukcji normatywnej warunek w postaci zależności pomiędzy polecającym a sprawcą bezpośrednim – wbrew twierdzeniom obrońcy - został zatem w tej sprawie wykazany (patrz s. 77 in. Uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Oskarżona E. S. jako właścicielka firmy polecała osobiście swoim pracownikom fałszowanie jej podpisów na tłumaczeniach, a co więcej groziła im za niesubordynację w tym zakresie utartą pracy i z uwagi na ten fakt Sądy orzekające w sprawie stwierdziły realizację znamion przewidzianych w art. 18 § 1 k.k. dla sprawstwa polecającego. Skazana korzystając z łączącego ją stosunku zależności z pracownikami biura tłumaczeń wywierała na nich naciski, wypowiadającymi groźbami nie podstawiając im swobody wyboru. Skarżący bezzasadnie więc marginalizuje rolę skazanej w omawianym zakresie, próbując sprowadzić ją do milczącej i nic nie znaczącej aprobaty wyłącznie zachowań jej syna. Takie twierdzenie stoi bowiem w wyraźnej opozycji do przytoczonych wyżej ustaleń faktycznych, z których wynika, że rola skazanej była w tej działalności znacząca.

Równie bezzasadny okazał się zarzut z pkt II ppkt 2) kasacji wskazujący na obrazę art. 9 § 3 k.k.s. Zarzut ten skarżący argumentował twierdzeniem, że jak wynika ze sprawy, to nie E. S. kierowała działalnością gospodarczą biura tłumaczeń „[...]” i to nie ona zajmowała się dokonywaniem rozliczeń podatkowych, a zatem nie mogła prowadzić w sposób nierzetelny ksiąg rachunkowych zaniżając koszty uzyskania przychodu powodujący uszczuplenie należnego podatku.

Zgodnie z art. 56 § 1 k.k.s. odpowiedzialności karnej skarbowej podlega podatnik, którym zgodnie treścią art. 7 § 1 ordynacji podatkowej jest osoba fizyczna, prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej,

podlegająca na podstawie ustaw podatkowych obowiązкови podatkowemu, który składając organowi podatkowemu deklarację, podaje nieprawdę lub zataja prawdę, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Przedmiotem czynności wykonawczej będzie tu więc deklaracja bądź oświadczenie składane przez podatnika organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi, w tych przypadkach, gdy dokumenty te zawierają informacje kluczowe dla powstania, obliczenia i wymiaru podatku. Wspomniany delikt oszustwa podatkowego popełnia podatnik, ale również osoba zajmująca się obsługą księgową podatnika, w tym sporządzaniem deklaracji lub oświadczenia składanych następnie organowi podatkowemu, jeżeli podając w tych dokumentach nieprawdę lub zatajając prawdę, naraża podatek na uszczuplenie (art. 9 § 3 k.k.s.).

Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny, E. S. posiadała status podatnika, co uzasadniało jej odpowiedzialność „jako” sprawcy, natomiast odpowiedzialność J. S., E. W. i E. G., mogła być rozważana wyłącznie na zasadach określonych w art. 9 § 3 k.k.s., a więc „jak” sprawcy. Wskazane wyżej osoby, działając wspólnie i w porozumieniu dopuściły się przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s., co obrazują ustalone okoliczności tej sprawy. Jak wskazał bowiem Sąd Okręgowy, to J. S. był głównym pomysłodawcą nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych, składania pozornych deklaracji podatkowych, kwitowania ich przez E. S. jako właścicielkę biura, które to działania miały na celu pomnożenie majątku firmy poprzez uszczuplenie należności Skarbu Państwa. Jak wynikało jednak z zeznań wielu świadków (wyszczególnionych na st. 922 i n. uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego), choć sprawami gospodarczymi zajmował się oskarżony a księgowością E. W. i E. G., to oskarżona wyraźnie nie życzyła sobie, by wszystkie dokumenty podlegały zaksięgowaniu. A. K. potwierdził przecież, że oskarżona przekazywała mu po konsultacji z księgowymi, iż kwity KP nie mogą być wprowadzone do księgowości. Świadek przekazał także, że widział u S. w mieszkaniu torby wypełnione dokumentacją (fakturami kosztowymi), które ta przechowywała w celu ukrycia ich przed ewentualną kontrolą. M. P. był świadkiem jak E. S. twierdziła, że ma domu sporą ilość faktur, rachunków i nie może wykazywać wszystkich kosztów, a podatek który odprowadza do „skarbowki” jest, w jej odczuciu, wystarczający. O fakcie nieodprowadzania pełnego i należnego

podatku przez S. relacjonowali również P.M. i M.S., która z kolei była świadkiem rozmowy z księgowymi, w której jednoznacznie podkreślano, że koszty wykazanego Vat-u mają być jak najniższe.

Zważywszy na powyższe nie ulega wątpliwości prawidłowość ustaleń orzekających w sprawie sądów, według których E. S. miała pełną świadomość z jednej strony wciąż poszerzającego się zakresu działalności biura, z drugiej zaś tego, że przygotowywane przez księgowe dokumenty, które własnoręcznie podpisywała i składała we właściwym urzędzie skarbowym, nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu księgowego prowadzonego przez nią biura tłumaczeń i że księgowość prowadzona jest niesumienne, w sposób prowadzący do zamierzonego uszczuplenia należności podatkowych. Taki cel przyświecał działaniom księgowych, jej syna ale i jej samej (s. 928 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). Skarżący nie może zatem skutecznie twierdzić, że powierzenie przez oskarżoną spraw księgowych profesjonalistom, w tym osobom które zajmowały się prowadzeniem spraw gospodarczych biura w rozumieniu art. 9 § 3 k.k.s., zwalniał automatycznie E. S. od odpowiedzialności karnoskarbowej, zwłaszcza w sytuacji, gdy miała ona świadomość wadliwego, niezgodnego z przepisami podatkowymi rozliczania, co przecież odbywało się nie tylko z jej akceptacją, ale na jej wyraźne życzenie.

Na akceptację nie zasługiwał także ostatni zarzut kasacji (pkt II pkt 2). Sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszenia wskazanych w nim norm, co więcej – jak motywował – nie naruszył ich również Sąd I instancji. Sądu karnego nie ograniczają wszak inne rozstrzygnięcia sądów, czy decyzje organów administracyjnych poza tymi które kształtują strunek prawny (art. 8 k.p.k.). Sąd jest więc nie tylko uprawniany, ale wręcz zobligowany do autonomicznego badania zobowiązań podatkowych i ich wysokości. Nie oznacza to jednak, że wykluczone jest w tym procesie pomocnicze wykorzystywanie decyzji zawierających podatkowe wyliczenia, jeśli tylko ich treść jest merytoryczna i dowodowo wartościowa. Sąd II instancji miał prawo zatem zaakceptować, w ramach przeprowadzanej kontroli instancyjnej, zawartą na s. 928- 929 uzasadniania Sądu Okręgowego argumentację, w której wykorzystano co do określania zobowiązań podatkowych i niezapłaconego przez oskarżonych podatku za poszczególne miesiące i lata,

decyzje organów skarbowych, które zostały natomiast ustalone w oparciu o dane pozyskane z zabezpieczonych przez policję komputerów „[...]”. Przesłuchani świadkowie – pracownicy twierdzili natomiast, że zawarto tam wszystkie dane dotyczące zrealizowanych zleceń i transakcji. W konsekwencji, nie było więc racjonalnych postaw, aby kwestionować prawidłowość dokonanych w tych decyzjach wyliczeń, które mogły jako wartościowy dowód posłużyć także w procesie karnym.

Skarżący bezpodstawnie zatem dowodzi, że Sąd II instancji pominął w swych rozważaniach tej treści zarzut apelacyjny, który uszczegółowiając sformułował obrońca J. S.. Dostrzec także należy, że argumentacja obrońcy przytoczona na poparcie tego zarzutu sięga do kwestii, które legły u podstaw wyroku uchylającego orzeczenie Sądu Okręgowego i przekazującego sprawę celem jej ponownego rozpoznania w pierwszej instancji (patrz argumentacja s. 18 i n. uzasadnienia kasacji), które nie podlegają kasacyjnej weryfikacji, lecz co najwyżej w trybie skargi na uchylający wyrok sądu odwoławczego z art. 539a k.p.k. Powód uchylenia wyroku Sądu Okręgowego nie uzasadnia w sposób przekonujący tezy o tym, że w zakresie utrzymanym w mocy lub zmienionym, zaskarżony wyrok zapadł z naruszeniem prawa, co dopiero może być skutecznym powodem uwzględnienia kasacji.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. I postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

(EF)

[ł.n]